

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare privind jurisprudența Curții Nr. 109

Iunie 2008

Maslov c. Austriei - 1638/03

Hotărâre 23.6.2008 [GC]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții de familie

Respectarea vieții private

Ordin de expulzare emis în baza condamnărilor reclamantului pentru infracțiuni preponderent non-violente comise când acesta era minor: *violare*

În fapt: Reclamantul, cetățean bulgar, a sosit în Austria în 1990 la vârsta de șase ani, având reședință în mod legal împreună cu părinții, fratele și sora sa. În 1999 acesta a obținut un permis de ședere permanentă. În 2001, la vârsta de 16 ani, Poliția Federală a emis pe numele lui un ordin de expulzare pentru zece ani, ce urma să fie executat la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Ordinul a fost emis în baza condamnărilor sale de către o instanță pentru minori pentru furt agravat, estorcare și agresiune comise la vârsta de 14 și 15 ani și pentru care reclamantul a fost pedepsit cu închisoarea. După executarea pedepselor și atingerea majoratului, reclamantul a fost deportat în Bulgaria în decembrie 2003.

În drept: Emiterea și executarea ordinului de expulzare a reclamantului a constituit o ingerință în dreptul său la respectarea vieții private și de familie, care era în conformitate cu legea și avea drept scop legitim menținerea ordinii și prevenirea infracțiunilor penale. Aspectul determinant al cazului l-a constituit vârsta fragedă la care reclamantul a săvârșit infracțiunile și, cu o singură excepție, natura lor non-violentă. Condamnărilor sale au fost, în mare parte, pentru acte ce țineau de delincvența juvenilă. Vorbind despre expulzarea unui infractor minor, obligația de a ține cont de interesul superior al copilului include obligația de a facilita reintegrarea sa. Reintegrarea nu poate fi realizată în cazul ruperii legăturilor de familie sau sociale ca urmare a expulzării, care trebuie să rămână a fi o soluție de ultimă instanță în cazul infractorilor minori. După ce a fost eliberat din

Închisoare, reclamantul a mai stat în Austria 18 luni fără a recidiva. De vreme ce se cunoaște puțin despre comportamentul reclamantului în închisoare și măsura în care situația acestuia s-a stabilizat după eliberare, Curtea consideră că problema comportamentului său din momentul săvârșirii infracțiunilor este mai puțin importantă decât celelalte criterii aplicabile, în special faptul că infracțiunile au fost, în mare parte, non-violente și că acestea au fost comise atunci când reclamantul era minor. Reclamantul nu are nicio legătură demonstrată cu țara sa de origine, cele mai importante legături sociale, culturale și lingvistice ale acestuia fiind în Austria, unde locuiesc toate rudele sale. Faptul că expulzarea a fost pentru o durată limitată nu este decisiv. Având în vedere vârsta tânără a reclamantului, un ordin de expulzare pentru zece ani, i-ar fi interzis acestuia să locuiască în Austria aproximativ tot atâta timp cât acesta a petrecut pe teritoriul acestui stat iar asta în timp ce el se afla într-o perioadă decisivă a vieții sale. În aceste condiții, măsura a fost disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit și, prin urmare, nu a fost necesară într-o societate democratică.

Concluzie: violare (șaisprezece voturi contra unu).

Articolul 41 - EUR 3,000 pentru daune morale.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Acest rezumat redactat de Grefă nu obligă Curtea.
Apăsați aici pentru [Notele de informare referitoare la jurisprudență](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodusă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int